

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

Евангелско четиво

9 НЕДЕЛЯ СЛЕД ПЕТДЕСЕТНИЦА

И веднага Исус накара учениците Си да влязат в кораба и да минат преди Него насреща, докле Той разпусне народа. И като разпусна народа, Той се качи на планината, за да се помоли насаме; и вечерта остана там самичък. А корабът беше вече сред морето, и вълните го блъскаха, защото вятърът беше противен. И на четвърта стража през нощта отиде Исус при тях, като ходеше по морето. А учениците, като Го видяха да ходи по морето, смүтиха се и казваха: това е привидение; и от страх извикаха. Но Исус веднага заговори с тях и рече: дерзайте! Аз съм, не бойте се! Петър отговори и Мү рече: Господи, ако си Ти, позволи ми да дойда при Тебе по водата. А Той рече: дойди. И като излезе от кораба, Петър тръгна по водата, за да иде при Исуса; но, като видя силния вятър, уплаши се и, като взе да потъва, извика: Господи, избави ме! Исус веднага простря ръка, хвана го и мү каза: маловеце, защо се үсъмни? И щом влязоха в кораба, вятърът үтихна. А ония, които бяха в кораба, приближиха се, поклониха Мү се и казаха: наистина си Божий Син! И като преплуваха, пристигнаха в земята Генисаретска. (Мат. 14:22-34)

Отческо наследство

ЗА ДА НЕ ПОГЪЛНЕ МРАКЪТ ПОРИВИТЕ НА ДУХА

Различни са братя и сестри причините, които насочват стъпките на хората към Църквата, и всеки прекрачва църковния праг, воден от различни подбүди. Един е привлечен от красотата, благостта и дълбочината на Христовото слово, друг – от атмосферата на храма, сгрята от молитвеното пеене, трети – от иконописта, разкриваща пред взора светлината и безкрая на небесните селения. В основата на всичко обаче е изконният копнеж на душата по Бога и по Божията истина. Ала озовавайки се в храма и опознавайки отблизо църковната действителност, вярващият постепенно изживява първоначалното очарование и в сърцето мү настъпва известно охлаждане. Причина за това могат да бъдат не винаги вдъхновената служба на свещеника или недостигът на сърдечност и топлота в отношението мү към пасомите, или равнодүшието, а дори и грубостта на някои от църковнослужителите и

пр. Сблъсквайки се с някои от отрицателните страни на църковния живот, неүкрепеният християнин преживява сериозен стрес – той е обхванат от съмнения и вярата мү е сериозно разколебана. Това е един много важен и, биү казал, съдбовен момент в дүховния живот на всеки вярващ.

Какво трябва да направим, за да го преодолеем?

В евангелския откүс, който се чете на литүргията тази неделя, се разказва за едно чүдно и както винаги дълбоко поүчително събитие (Мат. 14:22-34). След нахранването на петхилядното множество с пет хляба и две рибни Христос наредил на учениците си да отплават на другия бряг на Генисаретското море. Обаче корабът трүдно пътүвал поради насрещен вятър. В този момент те видели, че някакъв човек ходи по водата и се приближава към тях. Учениците извикали от үжас, но в отговор чүли познатия и благ глас на Исус: „Дерзайте! Аз съм, не бойте се!“ „Господи, ако си Ти – отговорила апостол Петър, – позволи ми да дойда при Тебе по водата.“ „Бла!“ – рекъл Исус. И апостол Петър излязъл от кораба и тръгнал по водата към Господа Исуса. Но като се видял обкръжен от вълните и үсетил морската бездна под себе си, үплашил се и почнал да потъва. „Господи, избави ме!“ – үплашено извикал той. Исус веднага простря ръка, хванал го и мү казал: „Маловеце, защо се үсъмни?“ И щом влезли в кораба, вятърът үтихнал.

Не са ли и тези изгүбили силата на първите си пориви и смүтени във вярата си християни като ходещия по водата апостол Петър? Обхванат от маловерие, той започнал да потъва. Трудности край нас винаги е имало и занапред ще има не по-малко; много неща ще ни пречат и смүщават не само в дүховния ни живот, но и в трүдния ни път към дүховното възраждане и материално благополүчие. Мнозина ще искат да ни обезкүражат и отслабят вярата ни, за да потънем в морето на апатията и үнинието. Ние обаче не трябва да гүвим вяра и смелост, не бива да позволяваме на странични фактори, колкото и смүщавачи да са понякога, да ни отклонят от пътя ни. И да помним, че именно за нас са дүмите Христови: „Дерзайте! Аз съм, не бойте се!“

Автор: Свещ. Ал. Лашков

РАЗКАЗЪТ НА СВЕТИТЕ ЕВАНГЕЛИСТИ ЗА ХРИСТОВОТО ПРЕОБРАЖЕНИЕ

"Около осем дена подир тия дүми, като взе със Себе Си Петра, Иоана и Иакова, възлезе на планината да се помоли. И когато се молеше, видът на лицето Мү се

измени, и дрехата Мү стана бяла, бляскава. И ето, двама мъже приказваха с Него, а те бяха Мойсей и Илия; като се явиха в слава, те говореха за смъртта Мү, с която щеше да свърши в Йерусалим.

А Петра и ония, които бяха с Него, бе налегнал сън; но, като се събудиха, видяха славата Мү и двамата мъже, които стояха с Него. И когато те се отделяха от Него, Петър рече на Исуса:

Наставниче, добре ни е да бъдем тук; да направим три сенника: за Тебе един, за Моисея един, и един за Илия, - без да знаеше, що говори.

Когато говореше това, ето, яви се облак и ги засени; и се уплашиха, когато влязоха в облака. И чү се из облака глас, който казваше:

Този е Моят възлюбен Син: Него слушайте.

И когато се чү тоя глас, Исус бе останал сам. И те замълчаха и никому не обадиха през тия дни за това, що видяха." (Лүк.9:28-36)

"Истина ви казвам: тук стоят някои, които няма да вкусят смърт, докле не видят Сина Човечески да иде в царството Си". (Мат. 16:28)

"И след шест дни Исус взе със Себе Си Петра, Иакова и Иоана, брат мү, и възведе ги насаме на висока планина; и се преобрази пред тях: и лицето Мү светна като слънце, а дрехите Мү станаха бели като светлина. И ето, явиха им се Мойсей и Илия, разговарящи с Него. Тогава Петър отговори Исусу и рече:

Господи, добре е да бъдем тук; ако искаш, да направим тук три сенника: за Тебе един, за Моисея един, и един за Илия.

Докле още той говореше, ето, светъл облак ги засени; и чү се из облака глас, който казваше:

Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение; Него слушайте.

И като чүха това учениците, паднаха ничком и твърде много се уплашиха. Но Исус, като се приближи, допря се до тях и рече: станете и не бойте се!

А те, като подигнаха очи, не видяха никого, освен едного Исуса.

И когато слизаха от планината, Исус им заповяда и каза: никому не обаждайте за това видение, докле Син Човечески не възкръсне от мъртвите.

А учениците Мү Го попитаха и дүмаха: защо пък книжниците казват, че първом Илия трябва да дойде? Исус им отговори и рече:

Илия първом ще дойде и ще үреди всичко; но казвам ви, че Илия вече дойде и го не познаха, а сториха мү, каквото си искаха; тъй и Син Човечески ще пострада от тях.

Тогава учениците разбраха, че Той им говори за Иоана Кръстителя." (Мат.17:1-13)

"И рече им: истина ви казвам: тук стоят някои, които няма да вкусят смърт, докле не видят царството Божие, дошло в сила.

И след шест дни Исус взе със Себе Си Петра, Иакова и Иоана и възведе ги сами на висока планина насаме, и се преобрази пред тях. Дрехите Мү станаха бляскави, твърде бели, като сняг, каквито беланик на земята не може избели. И яви им се Илия с Мойсея, и разговаряха с Исуса.

Тогава Петър заговори и рече на Исуса:

Рави, добре е да бъдем тук; да направим три сенника: за Тебе един, за Моисея един, и един за Илия.

Защото не знаеше какво да каже, понеже бяха уплашени.

И яви се облак, та ги засени, и от облака дойде глас, който казваше:

Този е Моят възлюбен Син; Него слушайте!

И отведнъж, като погледнаха наоколо, никого вече не видяха със себе си, освен едного Исуса. А когато слизаха от планината, Той им заповяда да не обаждат никому, що видяха, освен кога Син Човечески възкръсне от мъртвите." (Марк 9:1-9)

Наръчник по Православие

КАКВО Е НҮЖНО ЗА СПАСЕНИЕТО

I. ВЯРА

„Вярата е първото от условията, необходими за оправданието. Тя е началото на спасението на човеците и основа на цялото оправдание.“ „А без вяра не е възможно да се үгоди Богү“ (Евр. 11:6). „Защото по благодат сте спасени чрез вярата“ (Еф. 2:8). „А всичко, що не е от вяра, е грях“ (Рим. 14:23). „Оправдаваме се не сами със себе си и не чрез своята мъдрост или разум, или благочестие, или дела, извършвани от святост на сърцето, а чрез вярата, с която Вседържителят Бог от века е оправдал всички“ - Св. Климент, Епископ Римски .

„Вярата не се състон само в това безусловно да се вярва, че с Божията благодат на вярващия в Христа са опростени греховете заради заслүгите Мү, но оправдаващата вяра се състон в искреното приемане на всички истини на откровението, както ги преподава и разбира вселенската Църква. Особено нүжно е да се вярва, че има Бог, Милосърден Отец и Върховен Съдия на всичко. „Защото оня, който дохожда при Бога, трябва да вярва, че Той съществува и награждава ония, които Го търсят“ (Евр. 11:6). Също е неовходима вяра в тайнствата на Пресветата Троица и възплъщенията й. „А вечен живот е това, да познават Тебе, Единаго Истиннаго Бога и пратения от Тебе Исуса Христа“ (Иоан 17:3). „Защото под невето няма дүго име, на човеци дадено, чрез което трябва да се спасим“ (Деян. 4:12). „Навсякъде нам, възлюбени, ни е нүжна вяра.“ „Вярата е майка на всички блага и лек за спасение.“ „Както змеят не пази нищо и когато самото мү тяло разсичат на части, не се защитава много, за да запази главата; така и ти дай всичко - и имот, и тяло, и самата си дүша, за да запазиш вярата. Защото вярата е и глава, и корен. Ако я запазиш, дори и да изгүбиш всичко, пак ще го придобиеш с по-голяма слава“ - Светител Иоан Златоүст.

„Нито едно дело не може да бъде извършено както трябва без благочестива вяра в Христа. Човешките намерения в разсъжденията за доброто дело не се изпълняват без помощ свише. За извършването на добродетелта трябва да се съединят и човешкото

учение, и помощта, идваща свише, заради вярата“ –
Светителят Василий Велики.

Автор: Архимандрит Лазар

Източник: "Какво е необходимо да знае съвременния православен
християнин", изд. Тавор

Православни беседи

ТРУДНО Е ДА СИ БЛИЗКО ДО СВЕТЕЦ

- Отче, казаха ми, че лично сте познавали владика Иоан Шанхайски. Можете ли да ни разкажете как сте се срещнали и какви отношения сте имали?

- Светителят Иоан Шанхайски и Сан-Франциски беше човек, който постоянно слушаше гласа Божий и не позволяваше на околните да го отвлекат от беседата с Бога, включваше и тях в това общение. Без никога да прекъсва беседата с Господа, въвеждаше хората в тази беседа и я водеше непрестанно. Това е именно нещото, което прави човека да познава Бога. Но хората не разбираха това, защото не знаеха Бога. Затова можеха да нарекат владиката луд. Той се съгласяваше с тях. И това е истина, той беше безумен – от гледна точка на света. Живееше заради Бога.

Преди много време, още юноша, той приел монашески постриг и обещал на Бога никога да не спи в легло. В продължение на целия си живот нито веднъж не спал в легло. Освен един случай, когато бил в Лесненския женски манастир във Франция. Игуменния тогава била майка Магдалена. Владика Иоан имал много висока температура, боледувал. Тя му казала:

- Отивайте в леглото!

И той отишъл и легнал. Отец Митрофан, неговият кирийник бил поразен: никога не бил виждал владиката да легне в постеля. Той отишъл при майка Магдалена и ѝ казал:

- Как сте посмяли? Владиката е такъв аскет! Той е дал обет пред Бога никога да не спи в постеля!

Тя отишла при владиката и се обърнала към него с думите:

- Простете ми!

- Да ви простя? За какво?

- Казах ви да легнете в леглото и вие ме послушахте, като нарушихте обета пред Бога.

- Не, не съм го нарушил – отвърнал владиката – защото тук вие сте игуменния, това е вашия манастир. Направих това, което благословихте, заради послушанието, съхранявайки при това своя обет пред Бога, тъй като послушанието е повече от самочинни обети.

Такова разбиране имаше той за Бога.

Беше удивителен, изключителен човек. Предпочиташе да служи бос, защото се чувстваше недостоеен да се намира обут в олтара. Обясняваше това на хората, защото те често недоумяваха, защо той прави така. Обясняваше, а те стигаха до още по-голямо недоумение. Веднъж хора, считащи се за праведници, се обърнали в Синода с жалба против този, по думите им, непотребен безумец, творещ в църквата не знам си какво. Синодът заповядал на владиката да прекрати

подобен род „прояви“ и да си слага обувки. И той започна да ги слага, защото е по-добре да си послушен. Представете си какво бихме направили ние на негово място! Бихме осъдили целия Синод, бихме го прокляли и казали, колко лоши са всички там. Ние бихме разказвали за това, колко ние сме святи, а колко ужасни са там, в Синода.

Когато преди много години служех в Сан-Франциско, познавах една жена на име Олга. Когато имаше имен ден, аз отидох да я навестя и да я благословя. Тогава я попитах:

- Вие сте дошли от Шанхай заедно със светителя Иоан, не е ли така?

- Да – отговори тя. – Той беше такъв, как да се изразя – Познато ли ви е чувството, когато имате камъче в бутуша си и при всяка стъпка се чувства, до болака? Така беше и владиката: той винаги напомняше за това, колко силно обичаме себе си и колко невероятно малко обичаме Бога. Всеки път като се виждахме, той с въздишка се хващаше за главата, съкрушавайки се за мене. Общуването с него – даже когато не казваше нищо – пронизваше сърцето като остър нож, напомняйки ни за това, колко обичаме себе си.

Още ми разказа и за това как веднъж се готвели да отбележат тридесет годишнина от сватбата. А бяха състоятелни хора, имаха красив дом. На юбилея от съвместния живот устроили пищен обяд. Дошъл и владиката. Тя го сложила на почетно място на масата. Поднесли първото блюдо – супа. Олга още се съетяла в кухнята с прислугата, проверявала дали всичко е на висота. Владиката седял на масата и не виждал, какво прави тя. И ето че се появила – така красива, облечена, гримирана, със скъпоценности, украшения, прическа. Владиката я погледнал. Взел кастро̀на със супата и си го изсипал на главата. Тя извикала от ужас, повягнала, донесла кърпа.

- Какво ви има? Нещо не е ли наред?

- Не, няма нищо – отвърнал владиката – Не исках единствено ти да изглеждаш като клоун. Господ е сътворил твоего лице, а ти се опитваш да го промениш? Защо?

По нейните думи, след това тя нито веднъж не използвала козметика. Ето такъв беше владиката.

- Да, удивителен човек. Майка Варвара разказва на сестрите, че силата на неговата молитва изпитала дори нашата обител.

- Да, това е удивителен човек. Аз присъствах на неговото прославяне. Служех. Беше извършена последната панихида, преди светите мощи да бъдат пренесени в църквата. Като извадиха мощите, владиката беше толкова прекрасен! Мощите се намираха в криптата на църквата. На прославянето дойдоха множество стари свещеници и дякони, бошинството от тях беше над седемдесетте. Всички се стремаха да поносят ковчега. Свобствено ковчегът с мощите се състоеше от три ковчега, един в друг. Беше им много трудно, едва го носеха, освен това беше нужно да се изкачат по върха на хълма, за да внесат мощите в църквата.

Попитах епископа:

- Защо възложи пренасянето на мощите на стари хора? Трябваше да повикаш младежи.

Той отговори:

- Всички те бяха ръкоположени от владиката. Те казваха: Владиката беше съвсем нестяжателен. Беше толкова красиво... Беше Пасха.

Автор : схиархим. Иоаким Пар

Детски свят

С НЕБЕСНА ЗАКРИЛА

Пет момчета от малко балканско градче бяха една сговорна дружина. Те не пилееха парите на родителите си за скъпи курорти и празни развлечения по улиците, а през лятната ваканция си организираха отдиш на свои разноски. Най-голям беше Илия. Той ги ръководеше и те го слушаха. Братчето му Вихрен беше на седем години, но и него включиха, защото беше послушен и помагаше, доколкото може, на общото дело. Сутрин с раници на гърба потегляха към планината. Преди да тръгнат, всички се прекръстваха и с молитва търсеха небесна закрила. Планината носи изненади и през лятото. По пътя разговаряха за светините, чинто имена носеха. Призоваваха ги в молитва като техни небесни покровители. Вихрен не беше доволен от името си, защото не е на светия.

Брат му се пошегува:

- Вихрен, като се извие вихър в планината, на кой светия ще се молиш да те закриля?

- На моя Ангел пазител. Той е сигурен, защото винаги е над мене - отговори остроумно малкият Вихрен.

Спираха се в някой живописен кът. Там прекарваха цял ден, но не в безделие. Те знаеха, че бездействието развива леността, а тя води след себе си всички пороци. Изработваха малки къщички за горски птици и ги слагаха високо по дърветата. Вихрен беше малък за такъв труд, но той си намираше друга полезна работа. Береше горски плодове, измиваше ги на извора и трапезата ставаше по-богата. Събираше съчки и подреждаше огнището. А каква вкусна чорница готвеха големите момчета от всички видове зеленчуци! Ястията по ресторантите нищо не струваха пред нея. Веднъж се роди една нова идея. Реката през горещото лято много намаляваше водите си. Можеше спокойно да се преминава. А на едно място в широкото ѝ корито имаше нещо като островче, обрасло в зеленина и храсти. Решиха да си направят там един разкошен палат. То стана всъщност една малка беседа. Много беше хубава. Там се хранеха, там работеха, а малкият Вихрен цял ден притичваше вос през водата и снабдяваше дружината с всичко необходимо. Но един ден се случи нещо неочаквано. Изведнъж реката придойде. Образоваха се почти изведнъж вълни от мътни къла. Нямаше капчица дъжд. Чудеха се, а не поглеждаха към планинския връх, който беше целият покрит с черен облак. Там бе ваяло проливен дъжд. Когато забелязаха това, вече беше късно. Те не можеха да напуснат островчето. Останаха, но нивото на водата се покачваше бързо. Имаше опасност да загинат. Разтревожиха се, Вихрен се разплака. Илия запази самообладание.

- Приятели, сами сме тук. Няма кой да ни помогне. Само Бог може да ни спаси по чудо. Хайде на молитва! Всички се прекръстиха и казаха молитвата "Отче наш", която знаеха наизуст. След това всеки се помоли на своя небесен покровител. През сълзи Вихрен призова своя Ангел пазител. Накрая всички отправиха обща молитва към Майката Божия. Те и друг път при опасност са получавали Нейната бърза помощ. Знаеха, че Тя е много милостива. Като привършиха и се огледаха, видяха край брега по черния път да върви лека кола. Някои бързаха да се приверат в града, за да не ги настигне дъждовната буря. Всички махаха ръце, хората ги видяха, но с още по-голяма скорост се отдалечиха. Скоро след това пристигна помощ. Водата вече беше навлязла в беседката. Спусна се летяща стълба. Илия нареди да стъпи на нея най-смелото дете и да се държи здраво. Излезе благополучно на брега. Идваше реда на Вихрен. Той трепереше от страх. Не забрави да се прекръсти, преди да стъпи на стълбата. И той се спаси. Последен излезе Илия. Чудото стана. Не беше случайно, че оттам мина кола и добрите хора помогнаха. Спасението дойде с небесната закрила на Майката Божия, Ангела пазител и светините, които бяха призовани в молитва. По тяхното застъпничество Господ Исус Христос, Който е Господар на стихините, спаси добрите деца от водната стихия.

Автор: Монахиня Валентина (Друмева)

Източник: "Православно Вероучение за деца"

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

2 август † 9 Неделя след Петдесетница. Пренасяне мощите на св. архидякон Стефан. Св. свщмчк Стефан, папа Римски. Гл. 8, үтр. ев. 9, ап. Деян. 6:8-15, 7:1-5 (с. 530), лит. ев. Мт 14:22-34 (Тип. с. 388) (вечерта Вечерня с Молебен канон на Пресвета Богородица) (Тип. с. 387)

3 август Преп. Исакий, Далмат и Фавст (вечерта Вечерня с Молебен канон на Пресвета Богородица) (Тип. с. 387)

4 август Св. 7 отроци в Ефес. Св. прпмчца Евдокия (вечерта Вечерня с Молебен канон на Пресвета Богородица)

5 август Св. мчк Евсигний (Предпр. на Преображение Господне)

6 август † Преображение Господне (Разрешава се рива) (Тип. с. 390 вж. с. 391, заб.)

7 август Св. прпмчк Дометий. Св. Наркис, патр. Йерусалимски (Вечерня с Молебен канон на Пресвета Богородица)

8 август Св. Емилнан изповедник, еп. Кизически. Св. Трендафил Загорски (Тип. с. 391)

Енорийският лист се издава с благословията на председателя на храма протойерей Емилян Костадинов

Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“

Можете да намерите изданието и на интернет адрес: www.svetiilia.bg
